

- Здравейте, моля, представете се?

Светлана Събева, редовен преподавател в Пловдивски университет „П. Хилендарски“ (първо асистент, после доцент) от 1997 г.; в момента и директор на Институт по социологиза. Години – подразбиращи се. Не ми допада това, че българската езикова норма не ми позволява да се изразявам полово-справедливо и да кажа за себе си, че в действителност съм преподавателка, доцентка и т.н.

- Къде завършихте висшето си образование?

В Софийски университет „Св. Кл. Охридски“, Философски факултет, Катедра „Социология“; докторската степен – частично в Университета в Билефелд, Германия, Факултет по социология.

- Можете ли да кажете, че катедра Социология и науки за човека е „Вашето място“ и защо?

Да, все още. Първо, заради вяност към себе си, защото съм част от екипа, създал специалността и катедрата, т.е. заради известна носталгия, примес от „щастлива памет“ и „щастливо забравяне“. Но не по-малко и заради бъдещето – бъдещето на Другите, повярвали, че си струва да разбираме света именно по този начин: състояването на едно общество е неразделно от състояването на човека, на хората, които активно го обживяват, но и се оставят то да обживее тяхната интимност.

- Кои са основните сфери на научния Ви интерес?

Социологическа теория, социологиза, феноменология, теория на публичността и политическото, диагностика на съвременността, историческа социология на социализма.

- Кое, според Вас, е най-важното предизвикателство пред социологията днес?

Самомистифицирането на обществата, отказът от желанието да познават себе си, съчетан със загубата на това, което нашият колега Джовани Стангелини, психиатър философ, нарича „трансцендентално съгласие“ (дори и да не се разбираме по един или друг въпрос, ние не преставаме да споделяме желанието да се разберем). Но за социолозите по призвание битката за този вид съгласие, за common sense, за знанието и

разбирането как можем да имаме „добър живот заедно“ по дефиниция не може да бъде загубена.

- Как ще се включите в работата по проекта „Социология и науки за човека – едно възможно реасемблиране на социалното познание през 21 век (изследване на случай)“?

Ще разработвам методи за провеждане на социоаналитически интервюта и ако някои от бившите ни възпитаници се съгласят, ще ги поканя за такива интервюта.

- Какво бихте попитали бившите студенти по Социология/Социология и науки за човека в ПУ?

О, първото ще е: имаш ли желание някой да те изслуша, и искаш ли този някой да съм аз ☺

- Какво бихте казали днес на бъдещите първокурсници в катедра „Социология и науки за човека“?

Ще го кажа отчасти с думите на един много важен за мен философ: „слушайте гласа на приятеля, който всеки от нас носи вътре в себе си“ – това може би е най-интересната интрига, която ще ви увлече в социологията.

- Кой е любимият Ви автор в научната сфера и защо?

Ако това е въпрос за авторите – класици, чрез които никога не преставам да мисля (така както една оперна певица никога не престава да се разпява), ето някои: Вебер и Бурдйю; Хусерл и Хайдгер; Арент и Фуко.

- Какво би било заглавието на Вашата все още ненаписана книга?

Тайна е, защото в момента я пиша.

- За контакт: (моля посочете служебния си мейл)

sabeva@uni-plovdiv.bg